

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ БАНКУ: ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМКИ ФОРМУВАННЯ, ОЦІНКИ, УПРАВЛІННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ

Економічний розвиток та місце країни в світовому співтоваристві багато в чому залежить від розвитку її інфраструктурних елементів, до яких, безумовно, належить і банківська сфера. Сучасний розвиток банківської системи України характеризується значною кількістю фінансово-кредитних установ, все більшою появою іноземних гравців на вітчизняному банківському ринку, а отже посиленням конкуренції. Такі тенденції змушують українські банки переходити до інноваційного шляху розвитку, успіх якого залежить від рівня використання ними свого інноваційного потенціалу.

Під інноваційною діяльністю фінансово-кредитних установ слід розуміти процес, спрямований на розробку нових банківських послуг та продуктів або їх удосконалення, які використовуються у практичній діяльності та пропонуються на банківському ринку.

Комплексною характеристикою спроможності банківської установи до генерації нових банківських продуктів, послуг, технологій обслуговування, схем здійснення фінансових операцій тощо, є її інноваційний потенціал.

Інноваційний потенціал фінансово-кредитної установи – це сукупність взаємопов'язаних у певних соціально-економічних формах ресурсів, які за певних діючих внутрішніх і зовнішніх чинників інноваційного середовища можуть бути спрямовані на ефективну реалізацію перспективних інноваційних фінансово-кредитних послуг, з метою задоволення нових потреб клієнтів банку та поліпшення ефективності функціонування банківської установи в цілому.

Основу потенціалу банку складають ресурси (фінансові, матеріально-технічні, кадрові, інтелектуальні, інформаційні), використання яких дає певний результат. Результативна складова інноваційного потенціалу, як один з факторів, що його формують, виступає відображенням кінцевого результату реалізації наявних можливостей, тобто є своєрідною цільовою характеристикою інноваційного потенціалу. Використання ресурсів завжди цілеспрямоване й певним чином організоване для реалізації, з одного боку, потреб клієнтів банку, а з іншого – досягнення поставлених перед банком цілей. Цілями інноваційної діяльності банку можуть бути його виживання й збереження ніші на ринку, збільшення конкурентоспроможності, експансія, збільшення прибутку, тощо. Іншими словами, результативна складова інноваційного потенціалу виводить банківську установу на якісно новий рівень функціонування.

Під управлінням розвитком інноваційного потенціалу, на нашу думку, слід розуміти перш за все оцінку його адекватності, тобто необхідно постійно досліджувати не лише фінансову надійність самого інноваційного потенціалу, але і всі потенційні можливості банківської установи в цілому.

Не останню роль відіграє і оцінка ефективності використання інноваційного потенціалу, адже важливим є не лише наявність певних ресурсів та можливостей, але і правильне їх використання. Для цього в практиці управління має використовуватися система взаємопов'язаних показників оцінки інноваційного потенціалу кредитних установ.

Необхідно також зазначити, що управління інноваційним потенціалом банківської установи тісно переплітається зі стратегічним плануванням, оскільки в основі розвитку інноваційного потенціалу лежить стратегія розвитку банку на певний період.

Таким чином, можна зробити висновок, що управління інноваційним потенціалом фінансово-кредитної установи є досить складним та багатогранним процесом. Проте вільне володіння питаннями щодо формування, використання та управління розвитком інноваційного потенціалу, дозволить банківським установам об'єктивно оцінювати свої можливості, розробляти нові напрями інноваційної діяльності та формувати ефективну стратегію інноваційного розвитку.

Кривич, Я. М. Інноваційний потенціал банку: загальні напрямки формування, оцінки, управління та використання [Текст] / Я. М. Кривич // Актуальні проблеми та перспективи розвитку економіки України : матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції, м. Сімферополь, 26–27 вересня 2008 р.– Сімферополь, 2008. – С. 128.